

INGRID VANDEKERCKHOVE

ZIEL
van mijn
ZIEL

Clavis
YOUNG ADULT

Andere boeken van Ingrid Vandekerckhove bij Clavis

young adult

Wat wist ik van liefde?

8+

Super!

Eureka!

Vergeetjeskruid

Holderdebolder naar Bolderhof

De drommelse drone

Planeet Snoepiter

De bende van Zeus

Theseus' eerste overwinning

Theseus en de Minotaurus

Krakkie

Ingrid Vandekerckhove

Ziel van mijn ziel

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio,

op basis van een foto van Dirk Thibaut, *Lisboa Girls*

Trefw.: vriendschap, verraad, verliefdheid, negentiende eeuw

NUR 285

ISBN 978 90 448 5584 5

D/2025/4124/047

Alle rechten voorbehouden

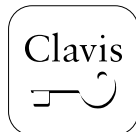
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

www.ingridvandekerckhove.be

Ingrid Vandekerckhove

ZIEL
van mijn
ZIEL

*Ik zal mijn geliefde zien
als ik zie de ziel van mijn ziel,
hart van mijn hart, vol geluk.*

*En als ik van mijn dierbare
zal moeten scheiden,
zal ik ieder moment zuchten en lijden.'*

Antonio Vivaldi

Wat voorafging:

WAT WIST *ik* VAN *liefde*?

Het verhaal van Lou leren we kennen door haar dagboek. Lou is een onzeker meisje dat een eetprobleem heeft. Ze onderhoudt een ambivalente vriendschap met haar knappe vriendin Helena. Helena is de dochter van gescheiden ouders en heeft een moeizame relatie met haar moeder.

Op de eindejaarsfeest ziet Lou dat Helena Erik kust, de jongen op wie Lou stiekem verliefd is. Diep gekwetst verlaat Lou het feest. Diezelfde nacht echter wordt Helena verkracht en de volgende ochtend vraagt ze Lou om hulp.

Wanneer Lou samen met haar ouders en haar zus Vivi op vakantie gaat, ontdekt ze dat ze de gave heeft om zich in een andere tijd te verplaatsen. Zo belandt ze in 1860 en beleeft er een heftig avontuur en een romance. Ze leert twee beroemde Franse schrijvers kennen, Gustave Flaubert en Louise Colet. Als herinnering leent ze van de laatste een jas die ze meeneemt naar haar eigen tijd. Ze wordt er ook verliefd op Otto, een knappe journalist. Haar hart breekt wanneer ze weer naar huis moet.

Dit verhaal begint als Lou weer thuis is. Ze smeedt een gedurfd plan. Zal ze erin slagen om Helena te helpen en haar geliefde Otto terug te zien?

Deel 1

*'All I do is kiss you
through the bars of a rhyme ...'*

Dire Straits, 'Romeo and Juliet'

Een van de mooie dingen in het leven is met een nieuw potlood schrijven. Het gevoel tussen mijn vingers. Geslepen, puntig, vers, klaar voor nieuwe woorden. Waarom schrijf ik? Aan wie schrijf ik? Aan mezelf? Voor mezelf? Ik schrijf voor Otto. Over Otto. Voor Otto. Aan Otto. Mijn Otto.

Ik doe mijn ogen open en zie alleen Otto. Ik doe mijn ogen dicht en zie alleen Otto. Ik rust in de onrust van mijn weemoed, van mijn herinneringen, van mijn verstikkende verliefdheid die naar lucht hapt. Onmogelijke liefde, want ik kan hem niet bereiken. Er liggen honderden jaren tussen ons, een eeuwigheid. Zal ik ooit terug kunnen keren naar zijn tijd? Naar de versmelting van onze lichamen en zielen? Ik wist niet dat een mens zo veel tranen heeft. Dit is dus alleen zijn. Dit is dus liefde. Ik wist niet dat liefde zo veel pijn doet.

—

Dit schreef ik toen er al veel was gebeurd, maar nog niet alles. Ik die dacht Helena te helpen. Of was dat alleen maar een smoes? Om bij hem te zijn?

Helena, de mooie Helena, mijn vriendin die tegelijk geen vriendin is. Ze is heel anders dan ik. Ik weet bijna zeker dat we geen vriendinnen zouden worden als Helena en ik elkaar nu voor het eerst zouden ontmoeten. We zijn heel erg verschillend. Maar zo was het niet altijd. Ooit hield Helena van barbiepoppen, en logeren, en

de hele nacht opblijven om te bingewachten, net als ik. Maar een paar jaar later werd ze anders. Al op haar veertiende ging ze naar elk feestje, bedronk zich en zoende met oudere jongens. Ze zoende zelfs met Erik, wat ik haar niet kan vergeven, trouwens. Dat was die nacht toen er zoveel meer gebeurde en voor ik Otto leerde kennen.

Als ik flarden herlees van wat ik vroeger heb geschreven, valt het me op hoe weinig een mens verandert. Ja, ik heb mijn eetprobleem verdrongen, alsof het er niet meer is. Maar waarom laat ik me altijd zo kleinmaken door Helena? Wat heeft zij dat ik niet heb? Veel.

Als ik het nu herlees, zijn er dingen die waar zijn en dingen die niet waar zijn. Wat waar was, was mijn liefde voor Otto. En dat was ook mijn pijn.

—

Soms wil ik er met iemand over praten, en tegelijkertijd helemaal niet. Eigenlijk wil ik het voor mezelf houden. Alleen iets van hem en mij. Iets heiligs. Iets wat, als ik erover praat, zou breken. Onze band over de tijd heen is ons geheim. Of het mijne, want hij weet niet dat ik een meisje ben van een tijd die niet de zijne is. En ik weet niet hoe hij zich voelt. Wacht hij op mij? Denkt hij aan mij? Nee, ik kan niet zomaar terug. Ik heb het geprobeerd, in mijn kamer achter gesloten deuren, met een foto van vroeger. En met die ene foto die ik toen in de andere – zijn – tijd heb genomen. Daar staat Otto op, als een schim. Maar ik heb het ondervonden: ik moet op die bepaalde plek zijn om het nog eens te laten gebeuren.

Ik wil mijn geheim aan niemand vertellen, omdat het mijn geheim

is, omdat mijn verliefdheid de mijne zou blijven. En ook omdat niemand me zou geloven. En omdat ik niemand vertrouw. Tenzij Erik misschien, maar ik wil hem geen pijn doen.

Ja, ik kan in een andere tijd duiken. Ik heb die gave omdat ik me zo diep kan inleven dat ik mezelf verlies en me kan loskoppelen van wie ik ben. Maar daarvoor moet ik op de plek zijn waar ik wil belanden. En dat is dus Trouville. Daar wacht Otto op mij. Meer dan honderdvijftig jaar geleden. Daar wil ik zijn. Niet hier. Niet nu. Daar. In het toen.

Misschien dat ik daarom schrijf. Om het lucht te geven, alles, de zwaarte in mij, de lichtheid, zwaar en licht, gelukkig en droevig, zo voel ik me. Nee, ik weet niet hoe ik me voel. Ik voel me allebei, ja, zo is het, gelukkig en droevig tegelijkertijd. Ik vertel het dan maar aan mezelf, krassend met mijn potlood op een nieuw wit blad. Een blad met lijntjes. Die lijntjes heb ik nodig, want anders schrijf ik scheef. Mijn woorden lijken steeds naar boven te willen kruipen, alsof ze me willen oppeppen, blij en opgewekt willen zijn in mijn plaats.

Gisteren was ik er bijna over begonnen tegen Erik.

Ik was met hem meegegaan naar de repetitie van zijn band. We zaten in de kelder bij Peter. De gitaarklanken en drumritmes dwarrelden door de lucht. Ik zat te genieten en leunde in een oude strandstoel achterover met een glas muntwater in de hand. Tegen de muur hing een verkreukte poster van palmbomen en een kleurrijke strandhut, een of andere vergeelde reclame voor een cocktail. Het was broeierig warm in Peters kelder.

Erik zette in. Tik, tik, tik, met zijn nagel op zijn gitaar. De chao-

tische klanken dijdten uit en leken plots allemaal in een rij te lopen. Eriks stem overspoelde de ruimte:

*‘Het nu is nooit geweest,
alleen het toen bestaat.
Wij zijn voorbij
of nooit geweest.
Wat is nu,
wat zijn wij?’*

Het leek alsof zelfs de ijsblokjes in mijn glas verstomden. *Het nu is nooit geweest, alleen het toen bestaat.* Het voelde alsof Erik in mijn hart had gekeken. Terwijl ik al meer dan een maand had zitten vechten met het heden en het verleden, de onoverbrugbaarheid in mijn bestaan, de onbereikbaarheid van Otto.

‘Hoe kom je aan die tekst?’ vroeg ik hem nadat ze het refrein al minstens tien keer hadden gezongen en hij een fris biertje uit de kleine koelkast naast mijn strandstoel haalde.

Hij gooide de anderen een blikje toe. ‘Zelf bedacht. Vind je het mooi?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Komt er nog meer?’

‘Ja, het is nog niet af.’ Hij plofte neer op de poef naast mijn strandstoel. ‘Het gaat over nu. Nu bestaat niet.’

‘Nee, nu bestaat niet,’ zei ik te snel. ‘Hoezo eigenlijk? Waarom bestaat nu niet?’ vroeg ik hem meteen daarna. Ik wilde meer weten. Misschien kon dit lied een metafoor van mijn gedachten zijn en me een uitweg bieden.

‘We zijn allemaal verleden voor elkaar, onbereikbaar.’ Hij nam zijn gitaar en tokkelde terwijl hij praatte. ‘Als je bedenkt dat wat ik

zeg een fractie van een seconde later bij jou komt. Reken daarbij de tijd die jij nodig hebt om mijn geluidssignaal van je oor naar je hersenen te seinen. Er zit dus tijd tussen wanneer ik wat zeg en jij het gehoord en begrepen hebt. Er is dus altijd een vertraging, een pauze tussen een gebeurtenis en je bewustwording ervan. Tegen de tijd dat je weet wat er gezegd is, hoort het dus al bij ons verleden. Je kunt het vergelijken met het krijgen van een prik. Je voelt de pijn pas eventjes nadat de prik is gezet, snap je?’

Ik knikte. ‘Dus er is geen nu, alleen het verleden.’

‘Ja, zo kun je het stellen. Daar gaat mijn lied over.’

‘Het duurt 0,05 seconden voor een geluidsgolf herkend wordt door je hersenen. Waar spreken we dan over?’ Peter lachte en hij nam een flinke trek van zijn sigaret. Peter lacht eigenlijk bijna altijd. Voor hem is het leven een spel. Gitaarspelen, roken, uitgaan en natuurkunde. En er was Helena natuurlijk. We wisten allemaal hoe smoor hij op haar was. Hij was waarschijnlijk de enige die haar plotse stilzwijgen onverdraaglijk vond. ‘En het gehoor is het snelste zintuig van een mens,’ zei hij terwijl hij de rook uitblies. ‘Sneller dan het oog. Het duurt 0,2 seconden voor je hersenen begrijpen dat het licht je oog bereikt.’

‘Daarom juist.’ Erik liet niet los. ‘Ook het geluid komt met vertraging. Misschien kan ik dat woord er ergens in zetten: vertraging ... Adagio?’ Hij dacht na.

‘Maar wanneer leven we dan als we niet in het nu kunnen leven?’ vroeg ik. ‘In het verleden?’

‘We kunnen elkaar alleen bereiken door hetzelfde te voelen,’ ging Erik verder alsof hij mijn vraag niet had gehoord. ‘Als je je in de diepste zin herkent in de andere, als zielsverwanten. Dan leef je samen in het nu. Woorden zijn dan niet nodig.’

‘In een aanraking?’ vroeg ik.

Hij keek me verrast aan. ‘Ja, in de aanraking.’

‘Maar dan weet je natuurlijk niet of de andere zich op hetzelfde moment net zo gevoeld heeft als jij,’ zei ik. ‘Daarvoor zijn weer woorden nodig, wat betekent dat er weer vertraging in het spel is, dus weer verwijdering van elkaar.’

‘De illusie van het nu, de illusie van de tijd,’ mijmerde Erik knikkend. Hij streek een lange blonde lok uit zijn ogen. ‘We zijn geschiedenis voor elkaar. Zolang we niets aanraken, zijn we omgeven door het verleden.’ Even was hij in gedachten verzonken. Toen veerde hij op. ‘Jongens, gaan we door?’

Zijn woorden zinderden na in mijn hoofd. We zijn alleen. Iedereen is een wezen dat afgesloten is van de andere. Twee mensen kunnen nooit tegelijkertijd samen ergens zijn, want het nu bestaat niet. Ieder mens bevindt zich eenzaam in zijn eigen heden. Als je zo op je eigen eiland leeft, moet je tenminste weten wie je zelf bent. Moet je in contact zijn met jezelf, jezelf aanraken. Je honderd procent bewust zijn van jezelf en je eigen leven. Ik staaarde naar de vergeelde poster, die een paradijselijk eiland moest laten zien, en voelde me eerder een dorre cactus dan een rijkelijke cocktail.

Wat later zaten Erik en ik op de oude bank in zijn kamer, die meer weg had van een woon- dan van een slaapkamer. Het bed onder het schuine dak, de ledverlichting, een tafel als bureau met een zwartleren stoel, een tv op een laag meubel, in de hoek een beige stoffen bank in U-vorm, een kast vol boeken, tegen de muur drie gitaren tussen zijn muziekinstallatie en opgevouwen muziekstandaards. En een laag tafeltje met een pick-up. Erik had die oude pick-up net op de kop getikt. Hij ging ernaast staan, trots en glunderend, blij als een kind.

‘Dit nummer gaan we coveren,’ zei hij. Hij zette een vinylplaat op, stond naast de platenspeler en zong de woorden mee: *‘A lovestruck Romeo sang the streets a serenade ...’*

Plots voelde ik een verlangen opborrelen, een gemis. Om eerlijk te zijn benijdde ik hem omdat hij zoiets had als zijn muziek, zijn vrienden, zijn band. Hij voelde zich verbonden. Ik niet. Toch niet met iemand in het hier en nu.

We luisterden naar het lied, hij zingend, ik kijkend. De laatste akkoorden ebden weg. Het was het moment waarop ik het zei, of toch bijna had gezegd. Erik nam de vinylplaat van de pick-up en haalde een andere uit zijn hoes. ‘En dit nummer ook,’ zei hij.

Dat was het moment. ‘Soms zou ik ook bij zo’n band willen horen,’ zei ik, veel te eerlijk. ‘Ik voel me niet zo verbonden als jij. Ik hoor nergens bij. Niet echt. Alleen bij ...’ Net wilde ik zijn naam uitspreken – Otto – als een zeepbel die zich eindelijk bevrijdde uit het doolhof dat mijn binnenste was. Net wilde ik Erik dus een stukje van mijn wezen prijsgeven en mezelf openbreken, toen korte streken van violen en cello’s en een kristalheldere hoge mannenstem de ruimte doorkliefden. Erik zong zonder stem de woorden met de man mee, met zijn ogen dicht, terwijl zijn rechterhand op het ritme van de violen meebewoog. ‘Staccato. Ritmisch, kort, snel en vol verwachting,’ prevelde hij. ‘Het is alsof je het hart van de liefde hoort kloppen. Even een pauze, maar de violen hernemen het ritme. En het hart blijft kloppen.’

Ik denk niet dat ik ooit zoiets moois had gehoord. Toen de klanken weggeëbd waren, bleef ik nog een poosje roerloos zitten, alsof elk woord de betovering zou verbreken.

‘Wat is het?’ vroeg ik zacht terwijl hij naar de plaat bleef kijken. “‘Vedrò con mio diletto,’” zei hij. ‘Vivaldi. Een liefdesaria. Mis-

schien zal ik het kloppende ritme van het hart op gitaar naspelen, ooit. Of kan het alleen met een strijkinstrument? Ik weet het niet.'

Hij kwam weer naast me zitten en legde zijn arm op de rugleuning zodat het haast leek alsof hij zijn arm om mijn schouders legde. 'Alleen bij mij?' vroeg hij lachend.

'Wat bedoel je?' Alsof ik vergeten was dat ik even daarvoor bijna tot een bekentenis was overgegaan, dat ik hem bijna alles had verteld. Ik schrok. Ik wist meteen dat hij hoopte dat ik hem bedoelde. Dat hij wilde horen dat ik me gelukkig voelde bij hem, vol, verzadigd, verbonden. Nee! Ik bedoelde Otto! Maar dat kon ik hem onmogelijk vertellen.

'Je zei dat je nergens bij hoorde,' zei hij met nog steeds die ernstige blik in zijn ogen. "Alleen bij ..." zei je.'

'Zei ik dat?' Ik pulkte aan een losgekomen draadje van mijn t-shirt.

'Ja, Lou, dat zei je.' Hij grinnikte. 'Bij wie, Lou?'

'Bij jou voel ik me vertrouwd.' Ik moest het zo zeggen, maar toch vond ik het jammer dat ik hem teleurstelde. Het klonk vast veel te lauw in zijn oren.

'Ik voel me gewoon anders,' ging ik verder. Ik veerde op en pakte de lege hoes van de plaat die nu geluidloos op de pick-up lag te draaien. 'Anders dan iedereen.' Ik boog me over de plaat. 'Moet de naald er niet af?'

'Ja, doe maar,' zei hij. 'Je bent in elk geval anders dan de andere meiden van je klas. Jij leest. Jij denkt na. Je hebt je haren anders dan iedereen. Je kleedt je anders. Je praat niet met hetzelfde accent en dezelfde intonatie als Helena, Amber, Sophie en hoe je vriendinnen verder ook heten.' Hij wachtte niet op mijn reactie. 'Zij doen alles hetzelfde. Lange, steile haren met een scheiding in het midden. *My*

God hier, *my God* daar, *cute* en *schattig*.' Hij zong de woorden bijna, alsof hij ze uitgiechelde. 'Groepsgedrag. Is het dat wat je zou willen? Hetzelfde taaltje? Dezelfde haren? Dezelfde sporten? Dezelfde films? Dezelfde tv-programma's?'

'Misschien ergens wel,' zei ik aarzelend terwijl ik mijn pony uit mijn ogen schudde.

'Ze doen gewoon allemaal hetzelfde omdat ze niet willen toegeven dat ze anders zijn. Het is puur camouflage. Ze voelen zich veilig in hun groepje. En sterk.'

'Voel jij je dan niet veilig in jouw band?'

'Daar doe ik het niet voor.' Zijn antwoord kwam snel. 'Het is de muziek die ons samenhoudt, niet dat we op elkaar willen lijken. We zoeken juist de onveiligheid op, andere dingen durven zingen, nieuwe akkoorden, nieuwe songs, eigen songs.' Hij zuchtte. 'Lou, zou jij geen nummer voor ons willen schrijven? Een tekst? Met je eigen woorden?'

Dat vroeg hij.

Hij weet intussen al veel over mij. Sinds wat er met Helena is gebeurd, zijn Erik en ik vrienden geworden. Heel gek. We trekken vaak met elkaar op. We chillen, luisteren naar muziek, kijken naar een film of praten. We praten ontzettend veel. Een paar maanden geleden had ik nooit kunnen denken dat ik zou terugdeinzen als hij te dichtbij kwam. Toen droomde ik nog van hem. Maar nu is mijn hoofd vol van Otto. Mijn buik, mijn hart, alles. Met Erik heb ik het gewoon goed. Het is anders dan met Amber of Sophie. En al helemaal anders dan met Helena. Ik kan het niet vergelijken. Met Erik kan ik praten.

Hij wil dat ik een nummer schrijf voor zijn band. Een lied over de liefde. Waar kun je anders over zingen? Hij wil dat ik voor hem

schrijf. Over hem. Over ons. Vanuit mijn hart, mijn gevoel voor hem. Ja, ik voel dat hij hoopt dat ik mijn hart voor hem openstel. En ergens weet hij dat ik dat niet kan. Ik wil het hem eerlijk zeggen. Ik zal het hem zeggen, want onze vriendschap is me te veel waard om te liegen. Want in dit geval is verzwijgen bijna als liegen, denk ik.

Hij streek een blonde lok uit zijn ogen. 'De enige groep waar ik bij wil horen, is de groep mensen die niet bij een groep willen horen. Bij mijn band dus. En bij jou.'

Het was haast een liefdesverklaring waar ik niet rijp voor was. Ik wuifde het weg, lachte het weg.

Wat wil ik graag dat hij nooit meer zo dichtbij komt, dat hij blij is met zoals het nu is.

Gelukkig was het de enige keer dat hij zo dichtbij kwam en heeft hij het daarna niet meer gedaan. Hij lijkt het haast in orde te vinden dat we gewoon goed met elkaar overweg kunnen, als vrienden. Beste vrienden. Of misschien kwam het doordat zijn aandacht werd opgeëist door Helena, die alles weer naar haar hand zette, iedereen weer om haar vinger wond. Zij, de kat die eerst heel stil naar haar prooi sluipt om dan toe te slaan.

Maar dat kwam pas later.

Lou kan haar vriendin Helena, die net iets afschuwelijks heeft meegemaakt, overtuigen om naar Trouville-sur-Mer te reizen onder het mom van even weg te zijn. Maar in werkelijkheid wil Lou zelf haar geliefde Otto weerzien. Met haar empathische vermogen kan ze naar een andere tijd reizen en terugkeren naar het negentiende-eeuwse Trouville van Otto. Ondertussen probeert Helena te herstellen van haar vreselijke ervaring, en daarvoor gebruikt ze Erik, de boezemvriend van de nietsvermoedende Lou.

Dit los te lezen vervolg op Wat wist ik van liefde? is een meeslepende roman over verliefdheid, vriendschap, verraad en verdriet. Voor young adults die houden van romantiek en geschiedenis.

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044855845

9 789044 855845

Clavis Uitgeverij – www.clavisbooks.com
Herkenrodeabdij 4b – 3511 Hasselt – België